

Světoběžník s velkým, vřelým srdcem GianLuca Ratta v Žehuni

Text zaslaný do Nymburského deníku a Kolínského deníku

V pátek 11. května 2012 za slunného dopoledne doputoval na obecní úřad v Žehuni cestovatel, Ital, GianLuca Ratta se svou věrnou společnicí a kamarádkou Shirou, kříženou fenkou haski.

V doprovodu kronikářky obce Ludmily Tvrdíkové, u níž našel po tři dny azyl a dočasný domov, navštívil místní školu, areál nemovité kulturní památky kostela sv. Gotharda včetně barokní kostnice z let 1765-66, která bude v rámci připravovaných oslav 875. výročí založení obce ve dnech 6. až 8. července 2012 po částečné revitalizaci slavnostně otevřena. Při odpolední procházce obcí vzbuzoval tento sympatický čtyřicetiletý italský cestovatel neobvyklou pozornost každého z místních občanů nejen typickým jižanským vzhledem, ale především také svým úsměvem a přátelským českým pozdravem „dobrý den“ nebo „ahoj“. Při srdečném setkání ve škole a prohlídce areálu kostela sv. Gotharda tlumočil jeho angličtinu Mgr. Jindřich Bayer, zatímco návštěva obchodu, pošty a několika rodin se obešla bez tlumočníka. Přátelské večerní posezení na terase v zahradě kronikářky a několik dalších setkání s místními obyvateli v domě kronikářky zprostředkovala tlumočením Marcela Brodi.

GianLuca Ratta ve škole v Žehuni

Posezení na terase u kronikářky

GianLuca Ratta putuje pěšky již 12 let se svou fenkou Shirou po celé Evropě. Za tu dobu společně „urazili“ 44 200 km a prochodil více než 30 párů bot. Na své túře navštěvuje radnice a obecní úřady, kde sbírá potvrzení o tom, že byl v daných místech, aby mu mohl být uznán zápis do Guinnessovy knihy rekordů, kde je registrován na nejdelší pěší túru se psem. Přespává ve městech a obcích, kdekoliv, kde ho starostové uloží. Za celou dobu svého putování měl podle svých slov jednu horečku a třikrát rýmu. Do rodné Itálie volává své matce a sestře, ale ty se vždy více zajímají o stav Shiry, jeho věrné průvodkyně.

Cestovatele nelze přehlédnout, protože se i v chladném počasí, ba i v zimě, pohybuje jen velmi nalahko, v tričku a kraťasech. V jeho výbavě jsou jen lehký batoh a hole. Po trase navštěvuje obecní a městské úřady, beseduje s dětmi ve školách o své cestě, přírodě, zvířatech. Cestu absolvuje prakticky bez peněz a sponzorů, nenosí zásoby, je zcela odkázán na pohostinnost lidí, kteří ho přijímají vesměs velice vlídně. Na dotaz, zdali mu v sandálech, kraťasech a v tričku s krátkými rukávy není venku zima, odpovídá poetickými slovy, v nichž je ukryta část jeho životní filosofie: „Z lehkého oblečení mi zima nebývá nikdy. Zimu někdy cítím jen z lidských očí nebo srdcí. A zase naopak když jsou lidé vřelí a srdeční, zahřeje mě to na duši, a to mi stačí.“

Hejtman Zlínského kraje Stanislav Mišák, podle slov GianLuca Ratty první hejtman se kterým měl možnost osobně hovořit, prohlásil: „Je obdivuhodné, že si dokázal splnit svůj sen a způsob jakou formou ho realizuje. Většinou se setkává se starosty měst a obcí. Nejinak tomu bylo i v Žehuni, kde s ním starosta obce Ing. Karel Horák pobesedoval ve svém domě v sobotu 12. května při slavnostním rodinném obědě.“

Světoběžník GianLuca říká: „Když mi bylo sedm let, můj otec zemřel, upil se. Tehdy jsem poprvé otevřel atlas, abych si prohlédl mapu světa. I ve škole jsem měl nejraději zeměpis. Když mi bylo 28 let, zanechal jsem všeho a rozhodl se splnit si svůj sen. Shiru jsem našel na Sicílii jako štěně před dvanácti lety a zeptal se jí, jestli chce chodit se mnou a ona souhlasně zaštěkala. Od té doby jsme spolu.

GianLuca Ratta vystudoval biologii a pracoval v továrně. Říká: „Když mi bylo osmadvacet let, otevřel jsem atlas znovu a od té doby, přesněji od roku 2000, chodím pěšky po Evropě. Kdysi jsem chtěl všechno, ale postupně jsem zjistil, že všechno důležité je uvnitř mě, že nepotřebuji věci. Když jsem se poprvé vydal na cestu, šel jsem s vozíkem. Nyní mám jen batoh, boty a hůlky. Mám jedny šaty na chození a jedny na odpočinek. To mi stačí. Prošel jsem se Shirou třikrát Itálii, potom Švýcarsko, Rakousko, Německo, Francii, Lichtenštejnsko, Maďarsko, Slovensko a nyní jsem tady. Na Slovensku v Tatrách mi v zimě říkali: ‚Panebože, tobě musí být zima!‘ Ne, zima mi není, tedy alespoň ne z počasí. Počasí mě nikdy nezlomí. Chlad ale někdy cítím z lidí. Pro mě je nejdůležitější to, co si přečtu v lidských očích a co mi řeknou jejich srdce. To je jazyk, kterým komunikuji a v tom mi pomáhá právě Shira. Vycítí velice rychle, jací jsou lidé kolem mě, psi na to mají velmi dobrý instinkt.“

K matce a sestře se do rodného Turína vrací jen na Vánoce. Bez putování už nedokáže žít. A tak ani nepřekvapí, že plány do budoucna GianLuca Ratta nemá, ví jen, že teď chce putovat dál.

Když dorazil 11. února tento poutník s velkým, vřelým srdcem ze Zlína, kde pobýval 20. února 2012, přes Ostravu, Olomouc, Pardubice, Prahu a Kolín do Žehuně, měl už se svou fenkou Shirou našlapaných daleko více kilometrů, než měří délka zemského rovníku. Žehuň mu s láskou a porozuměním poskytla na tři dny a noci nejen zázemí pro nezbytnou relaxaci, ale otevřela také svá srdce. V pondělí 14. května se v 5 hodin za nevlídného ranního úsvitu doprovázeného kapkami deště se u Žehuňského rybníka s Žehuní rozloučil a pokračoval na Hradec Králové a dál do Brna, kde plánuje Českou republiku opustit. Svě časové plány mění podle toho, na jaké lidi cestou narazí.

Při třídní návštěvě Žehuně o sobě tento dobrosrdečný Ital s jiskrou v oku a se srdcem na dlani prozradil, že není typický Ital – nedívá se na televizi, nejedí v autě, nefandí fotbalu, dokonce pije běžně pouze vodu. Ovládá italštinu a angličtinu, ale za léta prožitá na cestách pochytil z evropských jazyků řadu důležitých slov, takže i neznalci těchto dvou jazyků, pokud dokáží komunikovat srdcem, si s ním porozumí.

Zápis do pamětní knihy nemovité kulturní památky kostela sv. Gotharda v Žehuni ukončil slovy: „...*Až budu odcházet, bude mé srdce stydnout. Miluji celou vesnici, tak přátelskou. S velkým respektem GianLuca a Shira.*“

Na dokreslení jeho životního postoje ještě jednu malou perličku. Když se s ním rodina kronikářky po třech dnech pobytu v Žehuni loučila, dovolila si po delší úvaze nabídnout mu menší finanční částku na zajištění krmiva pro Shiru. Přes veškeré přesvědčování předávaných pět set korun nepřijal, ale věnoval je na nezbytnou údržbu nemovité kulturní památky areálu kostela sv. Gotharda. Podobně odmítl také další drobnosti, které mu místní občané chtěli na cestu věnovat.

Kdo se chce o tomto osobitém světoběžníku s neobvyklým charismatem, kterého někteří nazývají dobrodruhem, dozvědět více, stačí zadat na web GianLuca Ratta.

Ludmila Tvrdíková, kronikářka obce

GianLuca při rozloučení se Žehuní napsal: „*Pro mne navždy velké a krásné setkání. Když jsem vstoupil do tohoto domu, cítil jsem dobro – velmi vřelé a srdečné přivítání, srdečná atmosféra. Vše vycházelo z velkého srdce malé pan. Líbám Tě a děkuji Ti z celého srdce, Ludmilo, jsi jedinečná osoba v tomto čase. Až budu odcházet, bude mi srdce stydnout.*“

GianLuca se Shirou před domem kronikářky

S derou kronikářky Ludmilou na zahradě

Na dvoře kronikářky s rodinou a přáteli

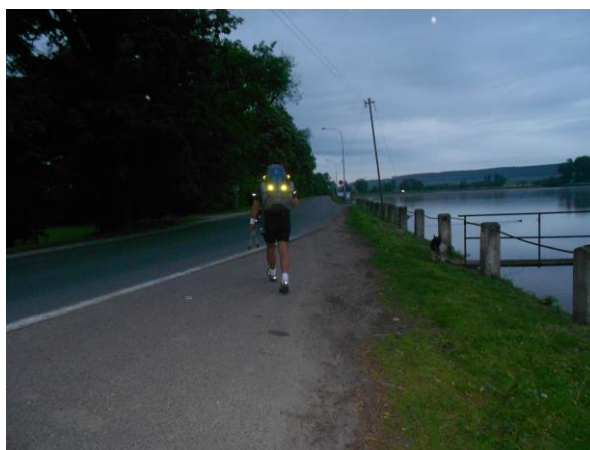
Poslední snídane před rozloučením se Žehuní

Loučení s rodinou kronikářčiny dcery Adély

GianLuca opouští za šera dům kronikářky

**14. května 2012 poslední okamžiky před domem kronikářky
a cesta kolem rybníka do neznáma**

Toto potvrzení se si GianLuca Ratta ze Žehuně odvážel

OBEC ŽEHUŇ
289 05 Žehuň 136, okres Kolín

V Žehuni dne 11.5.2012

Potvrzení

Obec Žehuň, zastoupená starostou obce Ing.Karlem Horákem potvrzuje, že GianLuca Ratta, chodec (Itálie, Torino, nar. 10.2.1972) bytem Torino, Via Michele Lessona 35 se pokusil o zápis do Guinessovy knihy rekordů a navštívil se svou fenkou Shirou Žehuň dne 11.5.2012.

Ing. Karel Horák
Ing. Karel Horák
starosta

GianLuca Ratta
Via Michele Lessona 35
Torino
Italy

Milý Luco,

když jsme se 14. května v Žehuni loučili, umínila jsem si, že Ti na Vánoce, kdy předpokládám, jsi v rodné Itálii u své rodiny, napíšeš. Dnes mi volala dcera Lilina z Kolína, zda jsem na svoje předsevzetí nezapomněla. Musím přiznat, že jsem na to myslela, ale se svými kronikářskými povinnostmi si stále nějakou vedlejší práci přibírám, že jsem dopis stále odkládala. Do svátků už zbývá jen pár dnů, proto sedám konečně ke psaní. Píšeš česky, protože angličtinu neovládám a Marcelku Brodi nechci s překladem zatěžovat, protože konečně dostala práci a denně odjíždí z domova, takže mě může navštívit tak jednou týdně, když si přijde pro jablka, kterých se mi letos urodilo požehnaně.

Musím doufat, že snad v Itálii někoho najdeš, kdo Ti dopis přeloží. Ale i tak bude mít dost práce, protože textu není málo. Posílám Ti pro vzpomínku na Žehuň několik fotografií a z novin kopii článku o Tvém pobytu u nás.

V letošním roce jsme ve dnech 6. až 8. července slavili 875. výročí založení obce Žehuň, tak Ti také posílám knížku, kterou jsem napsala. Zabralo mi to hodně času, protože jsem se snažila zachytit z historických i z přírodních památek Žehuně co možná nejvíce faktů. Potom jsem měla v domě tři týdny dva řemeslníky a odpočinout jsem si šla na tři týdny na rehabilitaci do nemocnice. 2. ledna nastupuji na tři týdny na rehabilitaci do nemocnice znovu. Dopřávám si tam procedury podobné, které poskytují lázně.

Celá rodina jsme na Tebe po Tvém odchodu moc vzpomínali, pár zpráv jsme ještě o Tobě na internetu našli, ale později jsme už další nové zprávy nezachytili, přestože je jich tam přes dvě stovky. Vzpomínáme nejen na Tebe, jak to všechno zdravotně zvládáš, ale také na Shiru, vždyť už také má svá léta. Já to také na sobě pozoruji, že si musím dvakrát ročně dopřát trochu odpočinku, relaxace a rehabilitace při lázeňském pobytu v nedaleké nemocnici v Městci Králové.

Velice by nás potěšilo, kdybys o sobě a o Shiře napsal, jak se vám daří, kam jste už došli, případně, kde se o vás dovíme něco nového. Stále vás máme ve svém srdci, fandíme vám a upřímně přejeme, abyste svého vytouženého cíle dosáhli. Můžeš psát anglicky, Marcelka Brodi bude tlumočit. Ještě ani neví, že Ti píšeš, ale určitě by se zlobila, kdybych Tě jejím jménem nepozdravovala, tak to tedy činím.

Na Štědrý večer budu v Poděbradech u Adi, Fandy a Verunky, ti budou také rádi, že Ti píšeš, a proto posílám pozdrav také od nich. Stále mám tu poslední nedohořelou zelenou svíčku, kterou jsi naposledy zapálil při poslední snídani v Žehuni 14. května, až si ji poslední den letošního roku zapálím sama, budeš mi tak blízký, jako když jsme spolu sedali u jednoho stolu.

Z upřímného srdce Ti přeji hodně sil, pevné zdraví a vytrvalost k nelehké cestě životem, kterou sis zvolil a držím palce!!!

Ludmila

Přikládám ještě tři fotografie z oslav 875. výročí založení obce Žehuň.

Podpisuji knížku o Žehuni

Oslavy - proslov

Marcelka Brodi mi vykládá karty

Z dokumentů kroniky obce Žehuň
Ludmila Tvrdíková, kronikářka

